

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **E. M.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,** se sídlem Masarykova 27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, č. j. KRPU-242887-84/ČJ-2016-040022-ZZ-SV, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 12/2017 – 85,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Jindřicha Lechovského se určuje částkou **4.114 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016 zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne

24. 11. 2016. Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2017 mu žalovaná dobu zajištění prodloužila o 60 dnů. Poté žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců), rozhodla o prodloužení doby zajištění žalobce o 30 dnů. Prodloužení bylo dle žalované nezbytné k ověření totožnosti žalobce, vystavení náhradního cestovního dokladu a následné přípravě výkonu správního vyhoštění.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji nejprve rozsudkem ze dne 8. 6. 2017 zamítl jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud však tento rozsudek zrušil (rozsudkem ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 275/2017 – 27) pro jeho nepřezkoumatelnost a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Krajský soud poté řízení o žalobě usnesením ze dne 27. 9. 2017 zastavil podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl ze zajištění dne 11. 5. 2017 předán do Německa na základě Evropského zatýkacího rozkazu. Také toto usnesení Nejvyšší správní soud zrušil (rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č. j. 1 Azs 378/2017 – 21). V rámci dalšího řízení pak krajský soud vydal nyní napadený rozsudek, kterým žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

II. Shrnutí napadeného rozsudku krajského soudu

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku podrobně zrekapituloval obsah správního spisu a konstatoval, že rozhodnutí žalované je přezkoumatelné, žalovaná obsáhle specifikovala důvody prodloužení zajištění žalobce a podklady, ze kterých při své úvaze vycházela. Je zřejmé, že žalovaná nadále shledávala naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění žalobci, neboť žalobce minimálně dne 24. 11. 2016 pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu či víza. Vzhledem k tomu, že po propuštění ze zajištění hodlal žalobce za každou cenu pokračovat v cestě do Německa nebo Lucemburska, a odmítal jakoukoliv komunikaci urychlující ověření jeho totožnosti pro vydání náhradního cestovního dokladu (kterého se v minulosti sám svévolně zbavil), byla u něj dána obava, že bude mařit správní vyhoštění, což odůvodňuje rozhodnutí o zajištění.

[4] Dle soudu v rozhodné době nic nesvědčilo o tom, že by realizace nuceného správního vyhoštění žalobce nemohla být v dohledné době provedena, a to i kdyby rozhodnutí správního orgánu žalobce napadl žalobou. Krajský soud o těchto žalobách rozhoduje přednostně, v řádech několika dnů, a lze shledat i dostatek času na případné vyřízení kasační stížnosti proti eventuálnímu rozhodnutí soudu, jímž by bylo rozhodnutí správního orgánu o vyhoštění žalobce potvrzeno. Egyptské orgány, byť pomalu, v době rozhodné spolupracovaly, navíc žalobce byl v rámci svého prodlouženého zajištění v mezidobí předán do Německa pro spáchání trestné činnosti, takže prodloužení zajištění mělo reálné opodstatnění. Žalovaná tedy dle soudu správně vyhodnotila, že předpoklad reálnosti vyhoštění žalobce v době rozhodné trval.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[5] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil výrok I. napadeného rozsudku a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatel namítl nesprávné posouzení odpadnutí právního předpokladu zajištění. Připomněl, že svou žalobou napadl rozhodnutí žalované pro zřejmou nemožnost dosažení naplnění účelu zajištění s ohledem na to, že již prosté využití opravných prostředků proti rozhodnutí o vyhoštění mu zcela jistě zajistí, že bude ze zajištění propuštěn dříve, než bude možné eventuální pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat. Stěžovatel považuje argumentaci soudu ohledně údajné možnosti rozhodnutí o správním vyhoštění v řádu dní za spekulativní, a především za snahu nahradit chybějící posouzení této otázky, tedy nepřípustné dotváření správního rozhodnutí za pomoci soudu. Žalovaná do napadeného rozhodnutí předmětnou úvahu vůbec nezahrnula, a zatížila proto své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Všechny orgány musely v době vydání napadeného rozhodnutí vědět, že stěžovatel nemůže být v žádném případě vyhoštěn před uplynutím 180denní doby stanovené zákonem pro jeho zajištění. To, že byl stěžovatel ve skutečnosti předán do Německa na základě Evropského zatýkacího rozkazu, je v tomto případě zcela nerozhodné, jedná se o novou skutečnost, která nehraje v soudním přezkumu rozhodnutí žádnou roli.

[7] Dále stěžovatel poznamenal, že bylo povinností českého zákonodárce provést transpozici článku 15 odst. 5 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (návratová směrnice) tak, aby bylo možné řízení o správním vyhoštění provést natolik rychle, aby zajištění skutečně alespoň ve většině případů vedlo k dosažení svého účelu, tj. realizaci nuceného návratu cizince. Pokud je tedy snad český právní řád nastaven tak, že obyčejným využitím řádných opravných prostředků je způsobeno, že rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné v průběhu maximální doby zajištění cizince, nelze takový stav vykládat a využít v neprospěch cizince. Žalovaný je i z uvedených důvodů povinen respektovat sedmidenní lhůtu k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění stanovenou v § 169 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, neboť v případě, kdy toto rozhodnutí vydá o několik měsíců později, fakticky odpadne právní předpoklad dosažení účelu zajištění.

[8] Jelikož je rozhodnutí o zajištění cizince tím nejzávažnějším zásahem do práv cizince nacházejícího se v režimu zákona o pobytu cizinců, nelze v žádném případě připustit, aby bylo v jeho zajištění pokračováno v případě, že je dosažení účelu zajištění zcela nereálné. V posuzované věci by jedinou možností, jak dosáhnout účelu zajištění, v době vydání napadeného rozhodnutí bylo to, že by se stěžovatel rozhodl vycestovat do Egypta sám.

[9] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně podotkla, že stěžovatel byl dne 11. 5. 2017 na základě Evropského zatýkacího rozkazu předán do Spolkové republiky Německo pro trestný čin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice. Tímto dnem tedy bylo ukončeno jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. K podstatě kasační stížnosti žalovaná uvedla, že nelze dopředu předvídat veškeré kroky, které stěžovatel učiní, natož odhadovat délku potenciálních řízení. Pokud by správní orgán rozhodující o správním vyhoštění měl postupovat tak, jak uvádí stěžovatel, pak by bylo fakticky znemožněno jakékoliv zajištění cizince, u kterého by rozhodnutí o správním

vyhoštění nebylo v právní moci. Žalovaná tak neshledala důvod, pro který by nemohl být naplněn účel zajištění, tedy realizováno správní vyhoštění. V době vydání napadeného rozhodnutí nebylo nereálné, aby odvolací orgán rozhodl o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, toto nabylo právní moci a mohlo dojít k realizaci správního vyhoštění stěžovatele v době zajištění. Nadto žalovaná uvedla, že stěžovatel nijak nespolupracoval v procesu ověřování jeho totožnosti a tak stále nebyl vyloučen postup dle § 125 odst. 2 písm. b) a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k výše uvedenému žalovaná navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.1 Přerušení řízení

[10] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že „[v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“ Ze správního spisu je zřejmé, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno dne 11. 5. 2017.

[11] Nejvyššímu správnímu soudu bylo známo, že před Ústavním soudem byl projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Výsledek tohoto řízení byl významný pro procesní postup v nyní posuzované věci, proto Nejvyšší správní soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 30. 8. 2018, č. j. 1 Azs 272/2018 - 23.

[12] Ústavní soud rozhodl v dané věci nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž zrušil mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonu, tj. k 21. 1. 2019. Překážka soudního přezkumu stěžovatelem předložené kasační stížnosti tak odpadla. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

IV.2 Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[14] Důvodnost kasační stížnosti poté posoudil Nejvyšší správní soud v mezích uplatněných námitek a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Podle § 124 odst. 3 věta třetí zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění.

[17] Ze správního spisu soud ověřil následující skutkové okolnosti věci.

[18] Stěžovatel legálně odcestoval letecky z Egypta do Turecka, kde pobýval 2 měsíce (ihned po příjezdu poslal cestovní doklad zpět domů). S dalšími uprchlíky se za pomoci převaděčů dostal na řecký ostrov, kde mu byly sejmuty otisky prstů a také obdržel doklady, které při cestě do Athén na ostrově zanechal. Hranici mezi Řeckem a Makedonií překročil pěšky, byl zadržen a 2 měsíce strávil v uprchlickém táboře, vystavené doklady zahodil. Napotřetí překonal srbskou hranici, byl opět zadržen a po 2 měsících v uprchlickém táboře ze Srbska odcestoval kamionem, v jehož nákladovém prostoru ho česká policie zadržela dne 24. 11. 2016, přičemž neměl cestovní doklad ani vízum. Jeho záměrem bylo dostat se do Německa nebo Lucemburska a zde podat žádost o mezinárodní ochranu.

[19] Žalovaná rozhodla dne 25. 11. 2016 o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, dobu zajištění stanovila na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy ode dne 24. 11. 2016 (proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 30. 12. 2016 zamítl, posléze Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 4. 2017 kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu). Dne 25. 11. 2016 také žalovaná stěžovatele informovala o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, avšak stěžovatel žádost nepodal, naopak sdělil, že v České republice zůstat nechce a má v úmyslu pokračovat do zvolené cílové země. Žalovaná následně vydala dne 16. 2. 2017 rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele a poté činila kroky k jeho realizaci, zatímco stěžovatel byl zajištěn. Stěžovatel s žalovanou nespolupracoval, egyptské ambasádě odmítl sdělit jakékoliv údaje o své osobě a o své rodině, neboť se obával o jejich život a zdraví. Rovněž odmítl vyplnit dotazník v příslušné jazykové mutaci potřebný k žádosti o zjištění totožnosti a opakovaně odmítl pohovor s pracovníkem konzulárního oddělení Velvyslanectví Egypta i komunikaci s kýmkoliv z ambasády, včetně telefonického rozhovoru. Žalovaná poté požádala egyptské úřady o ověření totožnosti stěžovatele a vystavení náhradního dokladu k realizaci správního vyhoštění. Dne 20. 2. 2017 podal stěžovatel odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění, jehož důvody byly doplněny podáním ze dne 23. 2. 2017 a dále bylo dne 2. 3. 2017 doplněno o důkazy.

[20] Dne 16. 2. 2017 žalovaná prodloužila dobu zajištění stěžovatele o 60 dnů (toto její rozhodnutí bylo nakonec potvrzeno rozsudkem krajského soudu ze dne 31. 7. 2017, kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud zamítl). Dále žalovaná vydala dne 18. 4. 2017 nyní napadené rozhodnutí, kterým opět prodloužila zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění, a to o 30 dnů. Dne 11. 5. 2017 bylo zajištění stěžovatele ukončeno a stěžovatel byl předán do SRN. Dne 22. 2. 2018 vydalo Ředitelství služby cizinecké policie rozhodnutí, kterým zamítlo odvolání stěžovatele proti rozhodnutí o správním vyhoštění a toto rozhodnutí potvrdilo.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti zejména zpochybnil, že by mu žalovaná mohla prodloužit dobu zajištění o 30 dnů v situaci, v níž bylo údajně zřejmé, že do konce

maximální doby zajištění nebude pravomocně rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a nebude tak naplněn účel zajištění.

[22] Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 10 Azs 101/2017 - 28, č. 3628/2017 Sb. NSS. Připustil, že cizince lze zajistit, jen pokud je možno předpokládat, že účel zajištění bude naplněn, tj. že cizinec bude z území ČR vyhoštěn během doby, po kterou může trvat jeho zajištění. Podmínka tzv. reálného předpokladu dosažení účelu zajištění sice není v zákoně o pobytu cizinců výslovně zakotvena, vyplývá však z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice, který odráží význam zákazu svévolného zbavení či omezení svobody [viz čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie, či také čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod]. Aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, jehož závěry lze použít přiměřeně i na případy rozhodnutí žalované o prodloužení doby trvání zajištění cizince).

[23] Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dále konstatoval, že „[o] *zákonném zajištění cizince přitom vskutku nelze hovořit, pokud je jasné, že cizinec má být ze zajištění propuštěn, aniž bude realizován cíl jeho zajištění, a to např. pro marné uplynutí maximální délky doby jeho zajištění. Bez pravomocného a vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění nelze úspěšně ukončit zajištění cizince; za takových okolností totiž cizinec nemůže být vyhošťován přímo ze zařízení pro jeho zajištění, ale musí být propuštěn na svobodu*“ (viz odst. 12). Zároveň v souvislosti s možností uplatnění opravných prostředků proti rozhodnutí o správním vyhoštění uvedl následující: „*Lhůty do rozhodování o správním vyhoštění mj. promítají zásadu rychlosti řízení (§ 6 správního řádu). Jde o lhůty maximální, v nichž je třeba učinit úkon, resp. vydat rozhodnutí. Jak na jedné straně cizinec, tak správní orgány a soudy na straně druhé, mohou jednotlivé úkony, resp. rozhodování o věci, činit ve lhůtách kratších. Podání opravných prostředků v řízení o správním vyhoštění, resp. příslib jejich uplatnění, tedy nemůže sám o sobě vylučovat jakékoliv zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Pokud vzhledem ke zbývající porci dnů z maximální možné doby zajištění zbývá alespoň taková část, že vyhoštění cizince bude v této době i přes uplatnění opravných prostředků alespoň potenciálně možné, nelze na zajištění cizince rezignovat. Naopak, je třeba usilovat o urychlení průběhu řízení o opravných prostředcích podaných proti rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. Za tímto účelem policie může např. urgovat odpovědné orgány, aby o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění rozhodly neprodleně, nebo též v rámci vyjádření k podané žalobě požádat soud o projednání věci mimo pořadí dle § 56 odst. 1 s. ř. s.*“ (viz odst. 18).

[24] Z uvedených závěrů vycházel Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci.

[25] Žalovaná napadeným rozhodnutím podruhé prodloužila stěžovateli dobu zajištění, a to o zbývajících 30 dnů z celkové možné doby zajištění 180 dnů stanovené v § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem, že ke dni tohoto rozhodnutí se mohla žalovaná rozumně domnívat, že účel zajištění stěžovatele bude

možno, alespoň potenciálně, ve zbývající době zajištění naplnit. To i při zvážení, že jak odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, tak eventuální žaloba, mají ze zákona odkladný účinek (§ 169 odst. 5 a § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Je třeba vzít rovněž v potaz, že řízení o správním vyhoštění i následné řízení před soudem je svázáno krátkými zákonnými lhůtami jednak na podání opravných prostředků či žaloby, jednak na vydání rozhodnutí. V posuzovaném případě stěžovatel odvolání proti správnímu vyhoštění sice podal, avšak ze spisu je patrné, že do rozhodnutí o prodloužení doby zajištění o něm nadřízený správní orgán nestihl rozhodnout. Nebylo však možno považovat za nereálné, že by ve zbývající době zajištění stěžovatele nemohlo být o odvolání rozhodnuto.

[26] S žalovanou lze navíc souhlasit v tom, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění cizince není možno přesněji předvídat veškeré procesní kroky, které stěžovatel učiní, ani odhadovat délku potenciálních řízení. Také ve výše citovaném rozsudku č. j. 10 Azs 101/2017 – 28 soud uvedl, že zákonnost zajištění nelze odvíjet od hypotetických úkonů, které stěžovatel teprve v budoucnu plánuje učinit.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu přitom bylo možné, aby krajský soud ve zbývající době zajištění, po vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, rozhodl o případné žalobě proti tomuto rozhodnutí. Nelze totiž automaticky presumovat, že soud o ní nerozhodne dříve, než v zákonné lhůtě (podle § 172 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, podle něhož soud rozhodne o žalobě do 60 dnů), resp., že ji neprojedná a nerozhodne v řádu několika dnů, jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku. Není také možné bez dalšího předpokládat, že stěžovatel využije možnosti podat proti případnému zamítavému rozsudku krajského soudu kasační stížnost, které navíc zákon nepřiznává odkladný účinek. Stěží tak lze předvídat, zda by v dané věci Nejvyšší správní soud o případném návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti rozhodl kladně.

[28] I když tedy stěžovateli v době vydání napadeného rozhodnutí zbývalo pouze 30 dnů z maximální možné doby zajištění dle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nebylo dle Nejvyššího správního soudu možno jednoznačně předpokládat, že v této době nebude účel zajištění naplněn. Stěžovatel má sice pravdu, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí podrobněji pravděpodobností dosažení naplnění účelu zajištění nezabývala, nicméně její rozhodnutí není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, že předpokládala, že k realizaci správního vyhoštění v době zajištění může dojít, eventuelně, že mohou být naplněny podmínky pro případné prodloužení doby zajištění i nad dobu 180 dní dle § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění činila kroky k jeho realizaci, její postup byl však ztížen jednak pomalejší spoluprací ze strany egyptských orgánů a jednak neochotou stěžovatele poskytnout jakoukoliv součinnost. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že žalovaná v průběhu zajištění stěžovatele v souladu s § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců průběžně zkoumala, zda důvody zajištění stěžovatele trvají.

[29] Pokud jde o poukaz stěžovatele na čl. 15 odst. 5 návratové směrnice, je třeba konstatovat, že český zákonodárce provedl implementaci tohoto ustanovení řádně. Tuzemský právní řád totiž poskytuje dostatečné procesní záruky rychlosti jak správního tak soudního řízení ve věcech správního vyhoštění cizinců. Český zákon o pobytu

cizinců nad rámec povinností plynoucích ze směrnice přiznal odkladný účinek všem odvoláním a žalobám podaným ve věcech správního vyhoštění cizinců (srov. čl. 9 a čl. 13 odst. 2 návratové směrnice).

[30] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Naopak se přiklonil k závěru žalované, že jeho argumentace by ve svém důsledku mohla vést k funkčnímu vyprázdnění institutu zajištění cizince za účelem správního vyhoštění.

V. Závěr a náklady řízení

[31] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů nepřiznal, protože jí žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[33] Stěžovateli byl Krajským soudem v Ústí nad Labem usnesením ze dne 3. 5. 2017, č. j. 78 A 12/2017 – 23, jako zástupce ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč a částka 714 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 4.114 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu